

FEMTE VECKAN I FASTAN

MÅNDAG 14 mars

Läsning

Till Dan A:1-9, 15-17, 19-30, 33-62

I Babylon bodde en man som hette Jojakim. Han tog sig en hustru som hette Susanna, Hilkias dotter, en mycket vacker och gudfruktig kvinna. Hennes föräldrar var rättfärdiga människor och hade uppfostrat sin dotter efter Moses lag. Jojakim var mycket rik och hade en park i anslutning till sitt hus. Judarna brukade samlas hos honom, eftersom han var den mest ansedde av dem alla.

Detta år hade två av folkets äldste utsetts till domare. Det var om den Härskaren sade: »Laglöhshet kom från Babylon, från de äldste och domare som gällde för att styra folket.« Dessa både höll alltid till i Jojakims hus, och alla gick till dem med sin rättstvister.

Vid middagstid, när folket hade avlägsnat sig, brukade Susanna gå ut i sin mans park och promenera där. Dag efter dag såg de två äldste henne komma ut och promenera, och de greps av åtrå till henne. De hängav sig åt brottsliga tankar, de vände inte längre blicken mot himlen utan glömde vad rätt och rättfärdighet kräver.

Medan de nu gick och väntade på ett lämpligt tillfälle, kom hon en dag ut som hon brukade, med bara två tjänsteflickor i sällskap, och hon fick lust att bada i parken, eftersom det var hett. Det fanns ingen där utom de båda äldste, som låg gömda och tittade på henne. Och hon sade till flickorna: »Hämta hit olja och parfymer och stäng porten till parken, så att jag kan bada.«

När flickorna hade gått, reste sig de två gamla männen och rusade fram till Susanna och sade: »Porten till parken är stängd, och ingen ser oss. Vi vill ha dig – gör som vi vill och ligg med oss! Annars skall vi vittna mot dig och säga att en ung man var hos dig och att det var därför du skickade i väg flickorna.« Susanna jämrade sig och sade: »Jag har ingen utväg. Om jag gör som ni vill, blir det min död, och om jag inte gör det, kan jag ändå inte undkomma er. Men det är bättre för mig att inte göra det och råka i ert våld än att synda inför Herren.« Och hon började ropa högt, men de båda männen ropade de också, och den ene sprang och öppnade parkporten. När husfolket hörde skrikandet i parken, rusade de ut genom bakdörren för att se vad som hade hänt henne. De gamla männen berättade sin historia, och slavarna blev djupt generade, ty aldrig hade något sådant sagts om Susanna.

Nästa dag, då folket samlades hos hennes man Jojakim, kom de två gamla männen dit, fyllda av sitt brottsliga uppsåt att få Susanna dömd till döden. De tog till orda inför folket: »Skicka efter Susanna, Hilkias dotter, Jojakims hustru.« Man skickade

efter henne, och hon kom tillsammans med sina föräldrar och sina barn och alla sina släktingar.

Hennes anhöriga grät, liksom alla åskådarna. De två gamla männen ställde sig mitt bland folket och lade händerna på hennes huvud. Gråtande såg hon upp mot himlen, ty i sitt hjärta förtröstade hon på Herren. Männen sade: »Medan vi ensamma promenerade i parken kom denna kvinna ut i sällskap med två tjänsteflickor, lät stänga parkporten och skickade i väg flickorna. Då kom det fram en ung man ur ett gömställe och lade sig ner med henne. Vi befann oss i ett hörn av parken, och när vi såg den brottsliga gärningen sprang vi fram till dem, och vi såg att de var tillsammans. Mannen kunde vi inte få fast, han var starkare än vi och öppnade porten och var försvunnen, men kvinnan här grep vi och frågade vem den unge mannen var. Men det ville hon inte tala om för oss. Detta är vårt vittnesmål.« Eftersom de var folkets äldste och domare, blev de trodda av de församlade, och Susanna dömdes till döden. Då ropade hon högt: »Evige Gud, du som ser det fördolda och känner till allt innan det sker, du vet att de har vittnat falskt om mig. Och nu skall jag dö, fastän jag inte har gjort något av det som dessa män i sin ondska har beskyllt mig för.«

Herren hörde hennes bön. När hon fördes bort för att avrättas, lät Gud den helige Ande vakna hos en ung pojke som hette Daniel, så att han gav till ett högt rop: »Jag är oskyldig till den här kvinnans blod.« Alla vände sig mot honom och frågade: »Vad är det du säger?« Då ställde han sig mitt bland dem och sade: »Vilka dårar ni är, israeliter! Utan förhör och utan att utröna sanningen har ni dömt en Israels dotter. Gå tillbaka till domstolen, de här männen har vittnat falskt mot henne.« Alla skyndade tillbaka, och de äldste sade till honom: »Kom och sätt dig här bland oss och låt oss höra vad du har att säga, ty Gud har gjort dig till en av de äldste.« Daniel svarade: »Skilj dem åt och håll dem på avstånd från varandra, så skall jag förhöra dem.« När man hade skilt dem åt, kallade han till sig den ene av dem och sade: »Du som har åldrats i ondska, nu har dina gamla synder hunnit upp dig, de orättfärdiga domar du fällde när du dömde oskyldiga och frikände skyldiga, fastän Herren säger: Den oskyldige, den som har rätt, skall du inte sända i döden. Om det nu är så att du såg kvinnan, tala då om vad det var för träd de låg under när du såg dem.« Han svarade: »Under en pil.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död«, sade Daniel. »Guds ängel har redan fått befallning att genomborra dig med sin pil.« Sedan skickade han bort honom och lät föra fram den andre och sade: »Du som är ättling till Kanaan och inte till Juda, skönheten har dårat dig och begäret har fört dina tankar på avvägar. Så här har ni behandlat Israels döttrar, och de har gjort er till viljes av rädsla, men denna dotter av Juda fann sig inte i era lagbrott. Säg mig nu alltså vad var det för träd de låg under när du ertappade dem?« Han svarade: »Under en järnek.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död också«, sade Daniel. »Guds ängel står beredd att klyva dig med svärdets järn. Han skall göra slut på er båda.« Då ropade alla de församlade högt och prisade Gud, som räddar dem som sätter sitt hopp till honom. De vände sig mot de två gamla männen, eftersom Daniel

med deras egna ord hade visat att de hade vittnat falskt, och lät dem lida det samma som de i sin ondska hade tänkt ut mot sin nästa, så att Moses lag blev uppfylld, och de avrättades. Så räddades ett oskyldigt liv den dagen.

eller (kortare läsning)

Läsning

Till Dan A:13,41c-62

Församlingen dömde Susanna till döden. Men Susanna ropade högt: »Evige Gud, du som ser det fördolda och känner till allt innan det sker, du vet att de har vittnat falskt om mig. Och nu skall jag dö, fastän jag inte har gjort något av det som dessa män i sin ondska har beskyllt mig för.«

Herren hörde hennes bön. När hon fördes bort för att avrättas, lät Gud den helige Ande vakna hos en ung pojke som hette Daniel, så att han gav till ett högt rop: »Jag är oskyldig till den här kvinnans blod.« Alla vände sig mot honom och frågade: »Vad är det du säger?« Då ställde han sig mitt bland dem och sade: »Vilka dårar ni är, israeliter! Utan förhör och utan att utröna sanningen har ni dömt en Israels dotter. Gå tillbaka till domstolen, de här männen har vittnat falskt mot henne.« Alla skyndade tillbaka, och de äldste sade till honom: »Kom och sätt dig här bland oss och låt oss höra vad du har att säga, ty Gud har gjort dig till en av de äldste.« Daniel svarade: »Skilj dem åt och håll dem på avstånd från varandra, så skall jag förhöra dem.« När man hade skilt dem åt, kallade han till sig den ene av dem och sade: »Du som har åldrats i ondska, nu har dina gamla synder hunnit upp dig, de orättfärdiga domar du fällde när du dömde oskyldiga och frikände skyldiga, fastän Herren säger: Den oskyldige, den som har rätt, skall du inte sända i döden. Om det nu är så att du såg kvinnan, tala då om vad det var för träd de låg under när du såg dem.« Han svarade: »Under en pil.« - »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död«, sade Daniel. »Guds ängel har redan fått befallning att genomborra dig med sin pil.« Sedan skickade han bort honom och lät föra fram den andre och sade: »Du som är ättling till Kanaan och inte till Juda, skönheten har dårat dig och begäret har fört dina tankar på avvägar. Så här har ni behandlat Israels döttrar, och de har gjort er till viljes av rädsla, men denna dotter av Juda fann sig inte i era lagbrott. Säg mig nu alltså vad var det för träd de låg under när du ertappade dem?« Han svarade: »Under en järnek.« - »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död också«, sade Daniel. »Guds ängel står beredd att klyva dig med svärdets järn. Han skall göra slut på er båda.« Då ropade alla de församlade högt och prisade Gud, som räddar dem som sätter sitt hopp till honom. De vände sig mot de två gamla männen, eftersom Daniel med deras egna ord hade visat att de hade vittnat falskt, och lät dem lida det samma som de i sin ondska hade tänkt ut mot sin nästa, så att Moses lag blev uppfylld, och de avrättades. Så räddades ett oskyldigt liv den dagen.

Responsoriepsalm

Ps 23 (R. 4a)

R. Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något ont.

Herren är min herde: ingenting skall fattas mig.

Han låter mig vila på gröna ängar, han för mig till vatten där jag finner ro,
Han ger mig ny kraft, han leder mig på rätta vägar, så som han har lovat. R.

Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något ont,
ty du är med mig, din käpp och stav gör mig trygg. R.

Du dukar ett bord för mig i mina ovänners åsyn,
du smörjer mitt huvud med olja och fyller min bägare till brädden. R.

Din godhet och nåd skall följa mig varje dag i mitt liv,
och Herrens hus skall vara mitt hem så länge jag lever. R.

Lovsång

Hes 33:11

V. Jag har ingen lust till den ogudaktiges död, säger Herren,
utan till att han vänder om från sin väg och får leva.

Evangelium

Joh 8:12-20

Vid den tiden sade Jesus till fariseerna: »Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.« Fariseerna sade då: »Du vittnar om dig själv, ditt vittnesbörd är inte giltigt.« Jesus svarade: »Även om jag vittnar om mig själv, är mitt vittnesbörd giltigt. Jag vet varifrån jag kommer och vart jag går. Men ni vet inte varifrån jag kommer eller vart jag går. Ni dömer på människovis, jag dömer ingen. Om jag ändå dömer, är min dom riktig, eftersom jag inte är ensam; han som har sänt mig är med mig. Och i er egen lag står det att vad två vittnar är giltigt. Jag vittnar om mig själv, och om mig vittnar också Fadern som har sänt mig.« Då frågade de: »Var finns din far?« Jesus svarade: »Ni känner varken mig eller min fader. Kände ni mig, skulle ni också känna min fader.« Det var vid skattkammaren han sade detta, medan han undervisade i templet. Men ingen grep honom, hans stund hade ännu inte kommit.

TISDAG 15 mars

Läsning

4 Mos 21:4-9

Israels barn bröt upp från berget Hor och tog vägen åt Röda havet till för att gå omkring Edoms land. Men under vägen blev folket otåligt. Och folket talade mot Gud och mot Mose och sade: »Varför har ni fört oss upp ur Egypten, så att vi måste dö i öknen? Här finns ju varken bröd eller vatten, och vår själ vämjers vid den usla föda vi får.« Då sände Herren giftiga ormar bland folket, och dessa bet folket. Och mycket folk i Israel blev dödat. Då kom folket till Mose och sade: »Vi har syndat därmed att vi talade mot Herren och mot dig. Be till Herren att han tar bort dessa ormar från oss.« Och Mose bad för folket. Då sade Herren till Mose: »Gör dig en orm och sätt upp den på en stång. Sedan må var och en som har blivit ormbiten se på den, så skall han bli vid liv.« Då gjorde Mose en orm av koppar och satte upp den på en stång. När sedan någon hade blivit biten av en orm, såg han upp på kopparormen och blev så vid liv.

Responsoriepsalm

Ps 102:2-3, 16-21 (R. 2)

R. Herre, låt mitt rop komma inför dig.

Herre, hör min bön, och låt mitt rop komma inför dig.

Dölj inte ditt ansikte, när jag är i nöd, hör mig när jag ropar, skynda att svara mig. R.

Då skall hedningarna frukta Herrens namn och alla jordens konungar din härlighet, när en gång Herren har byggt upp Sion och uppenbarat sig i sin härlighet, när han har vänt sig till de utblottades bön och upphört att förakta deras rop. R.

Må detta tecknas upp för kommande slakten, så att det folk som skapas kan lova Herren: Han har blickat ned från sin heliga höjd, Herren har skådat ned från himmelen till jorden, för att höra den fångnes klagan och befria dödens barn. R.

Lovsång

V. Säden är Guds ord, den som sår är Kristus; alla som finner honom får det eviga livet.

Evangelium

Joh 8:21–30

Vid den tiden sade Jesus till fariseerna: »Jag går bort, och ni kommer att söka efter mig, men ni skall dö i er synd. Dit jag går kan ni inte komma.« Judarna sade då: »Tänker han ta sitt liv, eftersom han säger att vi inte kan komma dit han går?« Han sade till dem: »Ni hör hemma här nere, jag är ovanifrån. Ni tillhör denna världen, jag tillhör inte denna världen. Därför sade jag att ni skall dö i era synder. Ty om ni inte tror att jag är den jag är, skall ni dö i era synder.« De frågade: »Vem är du då?« Jesus svarade: »Varför talar jag alls till er? Jag har mycket att säga om er och mycket att döma er för. Men han som har sänt mig talar sanning, och det jag har hört av honom förkunnar jag för världen.« De förstod inte att han talade till dem om Fadern. Och Jesus sade: »När ni har upphöjt Människosonen, skall ni förstå att jag är den jag är och att jag inte gör något av mig själv utan talar så som Fadern har lärt mig. Och han som har sänt mig är med mig. Han lämnar mig inte ensam, eftersom jag alltid gör det som behagar honom.« När han sade detta, kom många till tro på honom.

ONSDAG 16 mars

Läsning

Dan 3:14–20, 24–25, 28

Nebukadnessar sade: »Är det av förakt som ni, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, inte dyrkar mina gudar och inte tillber den gyllene bildstod som jag har låtit ställa upp? Nåväl, allt må vara gott, om ni är redo, att när ni hör ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och alla slags andra instrument, faller ned och tillber den bildstod som jag har låtit göra. Men om ni inte tillber, då skall ni i samma stund bli kastade i den brinnande ugnen, och vilken är väl den gud som då kan rädda er ur min hand?«

Då svarade Sadrak, Mesak och Abed-Nego och sade till kungen: »O Nebukadnessar, vi behöver inte ge dig något svar på detta. Om vår Gud, den som vi dyrkar, förmår rädda oss, så skall han också rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, o kung. Men om han inte vill det, så må du veta, o kung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar, och att vi inte vill tillbe den gyllene bildstod som du har låtit ställa upp.«

Då uppfylldes Nebukadnessar av vrede mot Sadrak, Mesak och Abed-Nego, så att hans ansikte förvandlades. Och han hävde upp sin röst och befallde att man skulle göra ugnen sju gånger hetare än man någonsin hade sett den vara. Och några handfasta män i hans här fick befallning att binda Sadrak, Mesak och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen.

Då blev kung Nebukadnessar förskräckt och stod upp med hast och frågade sina rådsherrar och sade: »Var det inte tre män som vi lät kasta bundna i elden?« De svarade och sade till kungen: »Jo förvisso, o kung.« Han fortsatte och sade: »Och ändå ser jag nu fyra män, som går lösa och lediga inne i elden, och ingen skada har skett dem, och den fjärde ser ut, som om han var en gudason.« Då hävde Nebukadnessar upp sin röst och sade: »Lovad vare Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, som sände sin ängel och räddade sina tjänare, vilka så förtröstade på honom, att de överträdde kungens befallning och vågade sina liv för att inte tvingas dyrka eller tillbe någon annan gud än sin egen Gud!«

Responsoriepsalm

Till Dan B:29–33 (R. jfr 34b)

R. Lovsjung och upphöj Herren i evighet.

Prisad vare du, Herre, våra fäders Gud, lovad och upphöjd i evighet,
och prisat vare din härlighets heliga namn, lovprisat och upphöjt i evighet. R.

Prisad vare du i din heliga härlighets tempel, lovsjungen och förhärligad i evighet.
Prisad vare du som tronar på keruberna och ser ned i djupen, lovad och upphöjd i
evighet. R.

Prisad vare du på din kungatron, lovad och upphöjd i evighet.
Prisad vare du i himlens boningar, lovsjungen och ärad i evighet. R.

Lovsång

Jfr Luk 8:15

V. Saliga de som hör ordet och tar vara på det och genom uthållighet bär frukt.

Evangelium

Joh 8:31–42

Vid den tiden sade Jesus till de judar som trodde på honom: »Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria.« De sade: »Vi härstammar från Abraham och har aldrig varit slavar under någon. Vad menar du då med att vi skall bli fria?« Jesus svarade: »Sannerligen, jag säger er: var och en som syndar är slav under synden. Slaven stannar inte i huset för alltid, men sonen stannar för alltid. Om nu Sonen befriar er, blir ni verkligen fria. Jag vet att ni härstammar från Abraham. Men ni vill döda mig därför att mitt ord inte har trängt in i er. Jag förkunnar vad jag själv har sett hos Fadern. Och ni gör vad ni har hört från er fader.« De svarade: »Vår fader är Abraham.« Då sade Jesus: »Är ni Abrahams barn, borde ni göra Abrahams gärningar. Men nu vill ni döda mig – den som har sagt er sanningen, som jag har hört av Gud. Så gjorde inte Abraham. Ni gör er faders gärningar.« Då sade de: »Vi är inga oäkta barn. Vi har Gud till fader och ingen annan.« Jesus svarade: »Om Gud vore er fader, skulle ni älska mig, ty jag har utgått från Gud och kommer från honom. Jag har inte kommit av mig själv, utan han har sänt mig.«

TORSDAG 17 mars

Läsning

1 Mos 17:3–9

Abram föll ned på sitt ansikte, och Gud talade så med honom: »Se, det förbund som jag å min sida gör med dig är detta, att du skall bli en fader till många folk. Därför skall du inte mer heta Abram, utan Abraham skall vara ditt namn, ty jag skall låta dig bli en fader till många folk. Och jag skall göra dig mycket fruktsam och låta folkslag komma av dig, och kungar skall utgå från dig.

Och jag skall upprätta ett förbund mellan mig och dig och din säd efter dig, från släkte till släkte, ett evigt förbund, så att jag skall vara din Gud och din säds efter dig. Och jag skall ge dig och din säd efter dig det land där du nu bor som främling, hela Kanaans land, till evig besittning, och jag skall vara deras Gud.«

Och Gud sade ytterligare till Abraham: »Du åter skall hålla mitt förbund, du och din säd efter dig, från släkte till släkte.«

Responsoriepsalm

Ps 105:4–9 (R. 8a)

R. Herren tänker evigt på sitt förbund.

Fråga efter Herren och hans makt, sök hans ansikte ständigt.

Tänk på de underbara gärningar han gjort, på hans under och hans domar. R.

Ni Abrahams, hans tjänares, ätt, ni Jakobs barn, det folk som han har utvalt.

Han är Herren, vår Gud. Över hela jorden går hans domar. R.

Han tänker evigt på sitt förbund, intill tusen släkten på det han har stadgat, på det förbund han slöt med Abraham och på sin ed till Isak. R.

Lovsång

Jfr Ps 95:8ab

V. I dag må ni inte förhärda era hjärtan utan höra Herrens röst.

Evangelium

Joh 8:51–59

Vid den tiden sade Jesus till judarna : »Sannerligen, jag säger er: den som bevarar mitt ord skall aldrig någonsin se döden.« Judarna sade: »Nu vet vi att du är besatt. Abraham dog och profeterna likaså, men du säger att den som bevarar ditt ord aldrig någonsin skall möta döden. Skulle du vara större än vår fader Abraham? Han dog, och profeterna dog. Vem tror du att du är?« Jesus svarade: »Om jag själv förhärligar mig, är min härlighet ingenting värd. Det är min fader som förhärligar mig, han som ni säger är er Gud. Ni vet inte vem han är, men jag känner honom, och om jag säger att jag inte känner honom, så blir jag en lögnare som ni. Men jag känner honom, och jag bevarar hans ord.

Er fader Abraham jublade över att han skulle få se min dag. Han fick se den och glädde sig.« Judarna sade då till Jesus: »Du är inte femtio år, och ändå har du sett Abraham.« Han svarade: »Sannerligen, jag säger er: jag är och jag var innan Abraham blev till.« Då tog de upp stenar för att kasta på honom, men Jesus försvann och lämnade templet.

FREDAG 18 mars

Läsning

Jer 20:10–13

Jeremia sade:

Jag hör mig förtalas av många: skräck från alla sidor!

»Anklaga honom!« »Ja, vi vill anklaga honom!«

Alla som har varit mina vänner vaktar på att jag skall falla:

»Kanhända skall han låta locka sig,

så att vi blir honom övermäktiga

och får ta hämnd på honom.«

Men Herren är med mig som en väldig hjälte.

Därför skall mina förföljare komma på fall och inget förmå.

Ja, de skall storligen komma på skam,

därför att de ej hade förstånd.

De skall drabbas av en evig vanära, som inte skall bli glömd.

Ty Herren Sebaot prövar med rättfärdighet,

han ser njurar och hjärta.

Så skall jag då få se din hämnd på dem,

ty för dig har jag lagt fram min sak.

Sjung till Herrens ära, lova Herren,

ty han räddar den fattiges själ ur de ondas hand.

Responsoriepsalm

Ps 18:2–7 (R. jfr 7)

R. Jag åkallade Herren och han hörde mig.

Av hjärtat har jag dig kär, Herre, min styrka, Herre, mitt bergfäste, min borg och min räddare, min Gud, min klippa, till vilken jag tar min tillflykt, min sköld och mitt räddande horn, mitt värn. Lovad vare Herren! Jag ropar till honom, och jag blir räddad från mina fiender. R.

Dödens bränningar brusade kring mig, fördärvets stormflod förskräckte mig, dödsrikets snaror omgav mig, dödens band föll över mig. R.

Men jag åkallade Herren i min nöd, jag ropade till min Gud. Han hörde från sin himmelska boning min röst, mitt rop inför honom kom till hans öron. R.

Lovsång

Jfr Joh 6:63c, 68c

V. Alla dina ord är ande och liv; du har det eviga livets ord.

Evangelium

Joh 10:31–42

Vid den tiden tog judarna på nytt upp stenar för att stena Jesus. Jesus sade till dem: »Jag har låtit er se så många goda gärningar som kommer från Fadern. För vilken av dem stenar ni mig?« Judarna svarade: »Det är inte för någon god gärning vi stenar dig, utan för att du hädar och gör dig själv till Gud, fast du är människa.« Jesus sade: »Står det inte i er lag: *Jag har sagt att ni är gudar?* Lagen kallar alltså dem som fick Guds ord för gudar, och skriften kan inte upphävas. Hur kan ni då säga till mig, som Fadern har helgat och sänt till världen, att jag hädar när jag säger: Jag är Guds son. Om jag inte gör min faders gärningar, skall ni inte tro på mig. Men om jag gör de gärningarna, så tro åtminstone på dem, om ni nu inte kan tro på mig. Då skall ni fatta och förstå att Fadern är i mig och jag i Fadern.« De försökte återigen gripa honom, men han kom undan.

Sedan begav han sig på nytt till den plats på andra sidan Jordan där Johannes först hade döpt. Där stannade han och många kom till honom. De sade att Johannes visserligen inte hade gjort något tecken men att allt som han hade sagt om Jesus var sant. Och många kom där till tro på honom.

LÖRDAG 19 mars
SANKT JOSEF Jungfru Marias brudgum
Högtid

Första läsningen

2 Sam 7:4–5a, 12–14a, 16

Herrens ord kom till Natan. Han sade: »Gå och säg till min tjänare David: Så säger Herren: När din tid är ute och du vilar hos dina fäder, skall jag efter dig upphöja den son som skall utgå ur ditt liv. Och jag skall befästa hans kungadöme. Han skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans kungatron för evig tid. Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son. Ditt hus och ditt kungadöme skall bestå inför dig till evig tid. Ja, din tron skall vara befäst för evig tid.«

Responsoriepsalm

Ps 89:2–5, 27, 29 (R. jfr 37)

R. Hans ätt skall evigt bestå.

Jag vill sjunga om Herrens nådegärningar i evighet, jag vill låta min mun förkunna din trofasthet från släkte till släkte. Ja, jag säger: För evig tid skall nåd byggas upp. I himlen, där befäster du din trofasthet. R.

»Jag har slutit ett förbund med min utvalde, med ed har jag lovat min tjänare David: Jag skall befästa din ätt för evig tid och bygga din tron från släkte till släkte.« R.

Han skall kalla mig så: Du min fader, min Gud och min frälsnings klippa. Jag skall bevara min nåd åt honom i all evighet, och mitt förbund med honom skall stå fast.« R.

Om psaltarpsalmen sjunges se *Cecilia* nr. 657

Andra läsningen

Rom 4:13, 16–18, 22

Det var inte genom lagen som Abraham eller hans efterkommande fick löftet att ärva världen, utan genom den rättfärdighet som kommer av tro. Därför är tron grunden för att nåden skall gälla och löftet stå fast för alla hans efterkommande, inte bara för dem som håller sig till lagen utan också för dem som har tro som Abraham. Han är allas vår far, som det står skrivet: *Jag har gjort dig till far till många folk*, och han är det inför den som han trodde på, Gud, som ger de döda liv och talar om det som ännu inte finns som om det redan fanns. Där allt hopp var ute höll Abraham fast vid hoppet och trodde, så att han kunde bli far till många folk, enligt ordet: *Så talrik skall din avkomma bli. Därför räknades han som rättfärdig.*

Lovsång

Ps 84:5

V. Saliga de som bor i ditt hus, de lovar dig ständigt.

Evangelium

Matt 1:16, 18–21, 24a

Jakob blev far till Josef, Marias man; av henne föddes Jesus som kallas Kristus.

Med Jesu Kristi födelse förhöll det sig så: hans mor, Maria, hade blivit trolovad med Josef, men innan de hade börjat leva tillsammans, visade det sig att hon var havande genom helig ande. Hennes man Josef, som var rättfärdig och inte ville dra vanära över henne, tänkte då skilja sig från henne i tysthet. Men när han hade beslutat sig för det, uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en dröm och sade: »Josef, Davids son, var inte rädd för att föra hem Maria som hustru, ty barnet i henne har blivit till genom helig ande. Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder.« När Josef vaknade, gjorde han som Herrens ängel hade befallt.

eller:

Evangelium

Luk 2:41–51

Jesu föräldrar brukade varje år bege sig till Jerusalem vid påskhögtiden. Också när Jesus var tolv år gammal gick de dit upp som seden var vid högtiden. Då festen var över och de skulle hem igen, stannade pojken Jesus kvar i Jerusalem utan att föräldrarna visste om det. De gick en dagsled i tron att han var med i resällskapet och frågade sedan efter honom bland släktingar och bekanta. När de inte hittade honom, vände de tillbaka till Jerusalem och letade efter honom där. Efter tre dagar fann de honom i templet, där han satt mitt bland lärarna och lyssnade och ställde frågor. Alla som hörde honom häpnade över hans förstånd och de svar han gav. Föräldrarna blev bestörta när de såg honom, och hans mor sade till honom: »Barn, hur kunde du göra så mot oss? Din far och jag har letat efter dig och varit mycket oroliga.« Han svarade: »Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?« Men de förstod inte vad han menade med sina ord. Sedan följde han med dem ner till Nasaret, och han lydde dem i allt.

PALMSÖNDAGEN - PASSIONSSÖNDAGEN 20 mars

Palmprocessionen

Evangelium

Luk 19:29-40

När Jesus närmade sig Betfage och Betania vid det berg som kallas Olivberget, skickade han i väg två av lärjungarna och sade: »Gå till byn rakt framför er. När ni kommer in i den skall ni finna en ungåsna som står bunden där, en som ännu ingen har suttit på. Ta den och led hit den. Om någon frågar er varför ni tar den skall ni svara: Herren behöver den.« De båda lärjungarna gav sig i väg och fann allt vara som han hade sagt. När de skulle ta åsnan sade de som ägde den: »Varför tar ni åsnan?« De svarade: »Herren behöver den.« Och de ledde den till Jesus och lade sina mantlar på den och hjälpte honom upp. Där han kom ridande bredde folk ut sina mantlar på vägen.

Då han närmade sig staden och var på väg ner från Olivberget började hela skaran av lärjungar i sin glädje ljudligt prisa Gud för alla de underverk de hade sett: *»Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn. Fred i himlen och ära i höjden.«* Några fariseer i folkmassan sade då till honom: »Mästare, säg åt dina lärjungar att sluta.« Han svarade: »Jag säger er att om de tiger kommer stenarna att ropa.«

Första läsningen

Jes 50:4-7

Herren Gud har gett mig en lärjunges tunga,
så att jag kan inge den trötte mod.
Varje morgon gör han mitt öra villigt
att lyssna på lärjungars vis.
När Herren Gud öppnade mina öron
gjorde jag inte motstånd,
drog mig inte undan.
Jag lät dem prygla min rygg
och slita mig i skägget,
jag gömde inte ansiktet
när de skymfade mig och spottade på mig.
Herren Gud hjälper mig,
därför känner jag inte skymfen,
därför gör jag mitt ansikte hårt som flinta,
jag vet att jag inte blir sviken.

Responsoriepsalm

Ps 22:8–9, 17–20, 23–24 (R. 2a)

R. Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?

eller: Föraktad var han och övergiven av människor.

Alla som ser mig gör narr av mig, de hånlar och skakar på huvudet: »Han har överlämnat sig åt Herren, nu får Herren gripa in och rädda honom – han är ju älskad av Herren.« R.

Hundar samlas runt mig, jag omringas av en hord av våldsmän.
Händer och fötter är skrumpnade, jag kan räkna varje ben i min kropp. R.

De står där och stirrar på mig, de delar mina plagg emellan sig, de kastar lott om mina kläder. Men du, Herre, dröj inte långt borta, du min styrka, skynda till min hjälp! R.

Då skall jag sjunga ditt lov för mina bröder, i tempelskaran skall jag prisa dig. Ni som fruktar Herren, prisa honom, ära honom, Jakobs ätt, bäva för honom, Israels ätt! R.

Om psaltarpsalmen sjunges se *Cecilia* nr. 620

Andra läsningen

Fil 2:6–11

Kristus Jesus ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.

V. Kristus var för vår skull lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom och gett honom det namn som står över alla namn.

Evangelium

Luk 22:14 - 23:56

Lidandesberättelsen kan läsas eller sjungas fördelad på tre roller (I, II, +).

I Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Lukas.

När stunden var inne lade Jesus sig till bords tillsammans med apostlarna. Han sade till dem:

+ »Hur har jag inte längtat efter att få äta denna påskmåltid med er innan mitt lidande börjar. Jag säger er: jag kommer inte att äta den igen förrän den får sin fullkomning i Guds rike.«

I Man räckte honom en bägare, och han tackade Gud och sade:

+ »Ta detta och dela det mellan er. Jag säger er: från denna stund skall jag inte dricka av det som vinstocken ger förrän Guds rike har kommit.«

I Sedan tog han ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt dem och sade:

+ »Detta är min kropp som blir offrad för er. Gör detta till minne av mig.«

I Efter måltiden tog han på samma sätt bägaren och sade:

+ »Denna bägare är det nya förbundet genom mitt blod, som blir utgjutet för er. Dock, den som förråder mig har sin hand här på bordet tillsammans med mig. Människosonen går den väg som är bestämd, men ve den människa genom vilken han blir förrådd!«

I Då började de fråga varandra vem av dem det var som skulle göra detta.

Sedan kom de att tvista om vilken av dem som skulle anses vara den störste. Då sade han till dem:

+ »Kungarna uppträder som herrar över sina folk, och de som har makten låter kalla sig folkets välgörare. Men med er är det annorlunda: den störste bland er

skall vara som den yngste, och den som är ledare skall vara som tjänaren. Vem är störst, den som ligger till bords eller den som betjänar honom? Är det inte den som ligger till bords? Men jag är mitt ibland er som er tjänare. Ni är de som har stannat kvar hos mig under mina prövningar, och samma kungavärdighet som min fader har tilldelat mig tilldelar jag er. Ni skall få äta och dricka vid mitt bord i mitt rike, och ni skall sitta på troner och döma Israels tolv stammar.

Simon, Simon. Satan har utverkat åt sig att få sålla er som vete. Men jag har bett för dig att din tro inte skall ta slut. Och när du en gång har vänt tillbaka, så styrk dina bröder.«

I Simon sade:

II »Med dig, herre, är jag beredd att gå både i fängelse och i döden.«

I Han svarade:

+ »Jag säger dig, Petrus: tuppen skall inte gala i natt förrän du tre gånger har förnekat att du känner mig.«

I Sedan sade han till dem:

+ »När jag sände ut er utan penningpung, påse eller sandaler, behövde ni då sakna något?«

I De svarade:

II »Nej, ingenting.«

I Då sade han:

+ »Men nu skall den som har en penningpung ta med sig den, och likaså påsen, och den som är utan pengar skall sälja sin mantel och köpa sig ett svärd. Jag säger er att med mig skall det ord i skriften gå i uppfyllelse som lyder: *Han räknades till de laglösa*. Ty nu fullbordas det som är sagt om mig.«

I De sade:

II »Herre, här är två svärd.«

I Han svarade:

+ »Det är bra.«

I Sedan gick han ut ur staden och begav sig som vanligt till Olivberget, och lärjungarna följde med. När han kom dit sade han till dem:

+ »Be att ni inte utsätts för prövning.«

I Själv drog han sig undan ifrån dem, ungefär ett stenkast, föll på knä och bad:

+ »Fader, om du vill det, så ta bort denna bägare från mig. Men låt din vilja ske, inte min.«

I En ängel från himlen visade sig för honom och gav honom kraft. I sin ångest bad han allt ivrigare, och svetten droppade som blod ner på marken. När han steg upp från bönen och kom tillbaka till lärjungarna fann han att de hade somnat, tyngda av sorg, och han sade till dem:

+ »Hur kan ni sova! Stig upp och be att ni inte utsätts för prövning.«

I Medan han ännu talade kom det en stor skara människor. Han som hette Judas, en av de tolv, visade vägen, och han gick fram till Jesus för att kyssa honom. Jesus sade till honom:

+ »Judas, förråder du Människosonen med en kyss?«

I När de som var med Jesus såg vad som skulle hända sade de:

II »Herre, skall vi ta till våra svärd?«

I En av dem slog till mot översteprästens tjänare och högg av honom högra örat. Men då sade Jesus:

+ »Nu räcker det.«

I Och han rörde vid mannens öra och läkte honom. Sedan sade Jesus till de överstepräster och officerare vid tempelvakten och äldste som hade kommit dit för att gripa honom:

+ »Som mot en rövare har ni gått ut med svärd och påkar. Dag efter dag var jag hos er i templet, och ni lyfte inte er hand mot mig. Men detta är er stund, nu har mörkret makten.«

I De grep honom och förde honom till översteprästens hus. Petrus följde efter på avstånd. De gjorde upp en eld mitt på gården och slog sig ner omkring den, och Petrus satte sig mitt ibland dem. En tjänsteflicka fick se honom där han satt i eldskenet, och hon såg noga på honom och sade:

II »Den där mannen var också med honom.«

I Men Petrus förnekade det:

II »Nej, jag känner honom inte.«

I Strax efteråt fick en annan syn på honom och sade:

II »Du hör också till dem.«

I Petrus sade:

II »Nej, det gör jag inte.«

I En timme senare var det någon som försäkrade:

II »Visst var den där också med honom, och han är ju från Galileen.«

I Men Petrus sade:

II »Jag förstår inte vad du menar.«

I Och just som han sade det gol en tupp. Då vände sig Herren om och såg på Petrus, och Petrus kom ihåg detta som Herren hade sagt till honom: »Innan tuppen gal i natt har du förnekat mig tre gånger«, och han gick ut och grät bittert.

Männen som bevakade Jesus slog honom och gjorde narr av honom. De band för ögonen på honom och sade:

II »Visa nu att du är profet. Vem var det som slog dig?«

I Och de öste glåpord över honom.

När det blev dag samlades folkets äldste, både överstepräster och skrifflärda.
Han fördes in till rådet och de frågade:

II »Är du Messias, så säg oss det.«

I Han svarade:

+ »Om jag säger det kommer ni inte att tro det, och om jag börjar fråga kommer ni inte att svara. Men herefter *skall Människosonen sitta på den gudomliga maktens högra sida.*«

I Då sade de allesammans:

II »Du är alltså Guds son?«

I Han svarade:

+ »Ni själva säger att jag är det.«

I Då sade de:

II »Behöver vi fler vittnesmål? Vi har ju hört det ur hans egen mun.«

I Alla de församlade bröt nu upp och förde honom till Pilatus. Där anklagade de honom och sade:

II »Vi har funnit att den här mannen förleder vårt folk, han vill förhindra att vi betalar skatt till kejsaren och säger sig vara Messias och kung.«

I Pilatus frågade honom:

II »Du är alltså judarnas kung?«

I Han svarade:

+ »Du själv säger det.«

I Då sade Pilatus till översteprästerna och folkmassan:

II »Jag kan inte finna något brottsligt hos den här mannen.«

I Men de stod på sig:

II »Han hetsar upp folket i hela Judeen med sin undervisning, från Galileen och ända hit.«

I När Pilatus hörde detta frågade han om mannen var från Galileen, och när han fick veta att han kom från Herodes område skickade han honom vidare till denne, som också han befann sig i Jerusalem under de dagarna.

När Herodes såg Jesus blev han mycket glad. Han hade länge velat träffa honom eftersom han hade hört talas om honom, och han hoppades få se honom utföra något tecken. Nu ställde han en mängd frågor till honom, men Jesus svarade inte.

Översteprästerna och de skriftlärda stod där och anklagade honom häftigt. Herodes och hans soldater fylldes då av förakt för honom och gjorde narr av honom genom att sätta på honom en praktfull mantel. Sedan skickade han honom tillbaka till Pilatus. Den dagen blev Herodes och Pilatus vänner; förut hade det rått fiendskap mellan dem.

Pilatus kallade samman översteprästerna och rådsmedlemmarna och folket och sade:

II »Ni har fört hit den här mannen och anklagat honom för att uppvigla folket. Jag har nu förhört honom i er närvaro men kan inte finna honom skyldig till något av det som ni anklagar honom för. Det kan inte Herodes heller, och därför har han skickat tillbaka honom till oss. Han har inte gjort något som förtjänar döden. Jag skall ge honom en läxa, sedan släpper jag honom.«

I Då skrek hela hopen:

II »Döda honom och låt oss få Barabbas fri.«

I (Det var en man som hade satts i fängelse för ett upplopp i staden och för mord.)
Pilatus tog till orda igen; han ville gärna frige Jesus. Men då ropade de i ett:

II »Korsfäst, korsfäst honom!«

I För tredje gången sade Pilatus:

II »Vad har han gjort för ont? Jag kan inte finna honom skyldig till något som förtjänar döden. Jag skall ge honom en läxa, sedan släpper jag honom.«

I Men de skrek hela tiden och krävde att han skulle korsfästas. Deras ropande gjorde verkan, och Pilatus beslöt att låta dem få vad de krävde. Han frigav mannen som satt i fängelse för upplopp och mord, den som de ville ha fri, men Jesus utlämnade han, så att de fick göra som de ville.

När de förde bort honom hejdade de en man från Kyrene som hette Simon och som var på väg in från landet och lät honom ta korset på sig och bära det efter Jesus. En stor folkmassa följde med, och kvinnor som sörjde och klagade över honom. Jesus vände sig om och sade till dem:

+ »Jerusalems döttrar, gråt inte över mig, gråt över er själva och era barn. Det kommer en tid då man skall säga: Saliga de ofruktsamma, de moderliv som inte har fött och de bröst som inte har gett di. *Då skall man säga till bergen: Fall över oss, och till höjderna: Dölj oss.* Ty om man gör så med det gröna trädet, vad skall då inte ske med det förtorkade?«

I De förde också ut två förbrytare för att avrätta dem tillsammans med honom. När de kom till den plats som kallas Skallen korsfäste de honom och förbrytarna, den ene till höger och den andre till vänster. Jesus sade:

+ »Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör.«

I De delade upp hans kläder och kastade lott om dem. Folket stod där och såg på. Rådsmedlemmarna hånade honom och sade:

II »Andra har han hjälpt, nu får han hjälpa sig själv, om han är Guds Messias, den utvalde.«

I Också soldaterna gjorde narr av honom. De gick fram och räckte honom surt vin och sade: »Om du är judarnas kung, så hjälp dig själv.« Det fanns också ett anslag ovanför honom: Det här är judarnas konung.

Den ene av förbrytarna som hängde där smädade honom och sade:

II »Är inte du Messias? Hjälp då dig själv och oss.«

I Men då tillrättavisade honom den andre:

II »Är du inte ens rädd för Gud, du som har fått samma straff? Vi har dömts med rätta, vi får vad vi har förtjänat. Men han har inte gjort något ont.«

I Och han sade:

II »Jesus, tänk på mig när du kommer med ditt rike.«

I Jesus svarade:

+ »Sannerligen, redan i dag skall du vara med mig i paradiset.«

I Det var nu kring sjätte timmen. Då blev det mörkt över hela jorden ända till nionde timmen, det var solen som förmörkades. Förhänget i templet brast mitt itu. Och Jesus ropade med hög röst:

+ »Fader, *i dina händer lämnar jag min ande.*«

I När han sagt detta slutade han att andas.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Officeren, som såg det som hände, prisade Gud och sade:

II »Han var verkligen en rättfärdig man.«

I När folkmassan som samlats där som åskådare hade sett vad som hände, vände de hemåt och slog med händerna mot bröstet. Men alla hans vänner, och bland dem kvinnorna som hade följt med honom från Galileen, stod på avstånd och såg alltsammans.

Nu fanns det en rådsherre vid namn Josef, en god och rättfärdig man som inte hade haft någon del i de andras beslut och åtgärder. Han var från Arimataia, en stad i Judeen, och han väntade på Guds rike. Josef gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp. Han tog ner den, svepte den i linnetyg och lade den i en klippgrav där ännu ingen hade blivit lagd. Det var förberedelsedag, och sabbaten skulle just börja.

Kvinnorna som hade kommit från Galileen tillsammans med Jesus följde med och såg graven och hur hans kropp lades där. När de hade återvänt hem gjorde de i ordning välluktande kryddor och oljor, och sabbaten tillbringade de efter lagens bud i stillhet.

eller (kortare läsning):

Evangelium

Luk 23:1–49

Lidandesberättelsen kan läsas eller sjungas fördelad på tre roller (I, II, +).

I Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Lukas.

Vid den tiden förde man Jesus till Pilatus. Där anklagade man honom och sade:

II »Vi har funnit att den här mannen förleder vårt folk, han vill förhindra att vi betalar skatt till kejsaren och säger sig vara Messias och kung.«

I Pilatus frågade honom:

II »Du är alltså judarnas kung?«

I Han svarade:

+ »Du själv säger det.«

I Då sade Pilatus till översteprästerna och folkmassan:

II »Jag kan inte finna något brottsligt hos den här mannen.«

I Men de stod på sig:

II »Han hetsar upp folket i hela Judeen med sin undervisning, från Galileen och ända hit.«

I När Pilatus hörde detta frågade han om mannen var från Galileen, och när han fick veta att han kom från Herodes område skickade han honom vidare till denne, som också han befann sig i Jerusalem under de dagarna.

När Herodes såg Jesus blev han mycket glad. Han hade länge velat träffa honom eftersom han hade hört talas om honom, och han hoppades få se honom utföra något tecken. Nu ställde han en mängd frågor till honom, men Jesus svarade inte.

Överstepräster och de skriftlärda stod där och anklagade honom häftigt. Herodes och hans soldater fylldes då av förakt för honom och gjorde narr av honom genom att sätta på honom en praktfull mantel. Sedan skickade han honom tillbaka till Pilatus. Den dagen blev Herodes och Pilatus vänner; förut hade det rått fiendskap mellan dem.

Pilatus kallade samman överstepräster och rådsmedlemmarna och folket och sade:

II »Ni har fört hit den här mannen och anklagat honom för att uppvigla folket. Jag har nu förhört honom i er närvaro men kan inte finna honom skyldig till något av det som ni anklagar honom för. Det kan inte Herodes heller, och därför har han skickat tillbaka honom till oss. Han har inte gjort något som förtjänar döden. Jag skall ge honom en läxa, sedan släpper jag honom.«

I Då skrek hela hopen:

II »Döda honom och låt oss få Barabbas fri.«

I (Det var en man som hade satts i fängelse för ett upplopp i staden och för mord.)
Pilatus tog till orda igen; han ville gärna frige Jesus. Men då ropade de i ett:

II »Korsfäst, korsfäst honom!«

I För tredje gången sade Pilatus:

II »Vad har han gjort för ont? Jag kan inte finna honom skyldig till något som förtjänar döden. Jag skall ge honom en läxa, sedan släpper jag honom.«

I Men de skrek hela tiden och krävde att han skulle korsfästas. Deras ropande gjorde verkan, och Pilatus beslöt att låta dem få vad de krävde. Han frigav mannen som satt i fängelse för upplopp och mord, den som de ville ha fri, men Jesus utlämnade han, så att de fick göra som de ville.

När de förde bort honom hejdade de en man från Kyrene som hette Simon och som var på väg in från landet och lät honom ta korset på sig och bära det efter

Jesus. En stor folkmassa följde med, och kvinnor som sörjde och klagade över honom. Jesus vände sig om och sade till dem:

+ »Jerusalems döttrar, gråt inte över mig, gråt över er själva och era barn. Det kommer en tid då man skall säga: Saliga de ofruktsamma, de moderliv som inte har fött och de bröst som inte har gett di. *Då skall man säga till bergen: Fall över oss, och till höjderna: Dölj oss.* Ty om man gör så med det gröna trädet, vad skall då inte ske med det förtorkade?»

I De förde också ut två förbrytare för att avrätta dem tillsammans med honom. När de kom till den plats som kallas Skallen korsfäste de honom och förbrytarna, den ene till höger och den andre till vänster. Jesus sade:

+ »Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör.«

I De delade upp hans kläder och kastade lott om dem. Folket stod där och såg på. Rådsmedlemmarna hånade honom och sade:

II »Andra har han hjälpt, nu får han hjälpa sig själv, om han är Guds Messias, den utvalde.«

I Också soldaterna gjorde narr av honom. De gick fram och räckte honom surt vin och sade: »Om du är judarnas kung, så hjälp dig själv.« Det fanns också ett anslag ovanför honom: Det här är judarnas konung.

Den ene av förbrytarna som hängde där smädade honom och sade:

II »Är inte du Messias? Hjälp då dig själv och oss.«

I Men då tillrättavisade honom den andre:

II »Är du inte ens rädd för Gud, du som har fått samma straff? Vi har dömts med rätta, vi får vad vi har förtjänat. Men han har inte gjort något ont.«

I Och han sade:

II »Jesus, tänk på mig när du kommer med ditt rike.«

I Jesus svarade:

+ »Sannerligen, redan i dag skall du vara med mig i paradiset.«

I Det var nu kring sjätte timmen. Då blev det mörkt över hela jorden ända till nionde timmen, det var solen som förmörkades. Förhänget i templet brast mitt itu. Och Jesus ropade med hög röst:

+ »Fader, *i dina händer lämnar jag min ande.*«

I När han sagt detta slutade han att andas.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Officeren, som såg det som hände, prisade Gud och sade:

II »Han var verkligen en rättfärdig man.«

I När folkmassan som samlats där som åskådare hade sett vad som hände, vände de hemåt och slog med händerna mot bröstet. Men alla hans vänner, och bland dem kvinnorna som hade följt med honom från Galileen, stod på avstånd och såg alltsammans.